

Temetés

Sírató vers

abban az évben alig esett az eső
félbetörtek a délutánok
és az ég alja sötétedéskor
alig tudta magára ráncigálni az estéket
szeretőm már a végét járta
mindennap annyit ivott
hogy végül már az utcán is sírt
fálnak dőlve egészen
laposra rágta a cigarettái végét
szégyelltem hozzányúlni
de mentem utána
féltem, vagy
csak szerettem volna látni
ahogy baja esik

álltunk a ház előtt
fálnak dőlve hugyozott a lába elé
valami ócska nótát
füttyült, közben
rá se néztem, azt hittem
többet szólni sem tudok hozzá
tudtam, hiába
mosdottam meg aznap
viszkettek szememben a könnyek
de csak nem tudtam elkezdni a
sírást, ahogy az eső nem tudta
elkezdni önmagát

ANNA
ANNACS
KÁM

AZ

UR

megjelent a vizek fölött

V
E
S
E
N

●

SIR
(Kassák)

nekiindultunk a nyári
húgyszagú pesti estének
belekeveredtünk valami
ünneplésbe
ahol annyian ittak hogy
szeretóm végül
három arabbal egy dalt énekelt
persze nem tudta a szövegét
engem meg idegesített
hogy türelmesnek
látszok amint tehetetlenül
állok és várom, hogy befejezzék
csak néztem a szeretóm
olyan volt a haja színe, mint
az elsárgult falevél
szerettem volna, ha ott hal meg előttem
karján a három arabbal
utolsó lélegzetében a dallal
de nem halt meg
csak vidámabb lett a tántorgása
a szemüvege az orráról leesett
és porrá törte, ahogy táncolt
úgy nézett ki közben, hogy nekem
majd' megszakadt a szívem
neki is, hogy nincsenek körülötte
muzsikások, elhúzatta volna
az arabok nótáját,
sírjanak, legyen
dínomdánom

odajött hozzám egy fiú
monokli volt a jobb szeme alatt
behúztak neki valahol
gondoltam, egyet
kacsintott és átfogta a derekam
magához húzott, táncoltunk
reméltem
a szeretóm majd féltékeny lesz
de nem látott semmit a szemüvege
nélkül, én a fiú

arcára szorítottam az arcomat
és gyóntam
bocsáss meg uram
vétkeztem
nem mondtam el amíg lehetett volna
(hogyan szerettem)
nem tudom azóta sem kikaparni
magamból
letenni küszöbre a gondolatát
vártam hogy múltjon, ezért
vagyunk most mind
részegek

és uram hidd el
én tényleg próbáltam bízni benned
de már nem azért ülök be
a templomba, mert az a házad
én csak azért ülök ott, mert
csend van és hideg
éppen mint bennem
nem tudok már figyelni senkire
bennem csak színtiszta akarat van
hidd el,
próbálok sírni
ha látom a haldokló gyerekeket
a kórházban, mikor munkába megyek
de nem tudok,
pedig soknak a szeméből
kipislog a halál
miután
meghalt az első rákos lánykám
én pálinkát ittam a Wesselényi úton
és nem jött ki belőlem egyetlen szó sem
álltam a csendben
órákig
azt sem tudom, melyik nap temették el

Uram, olyan elveszett voltam,
mint egy öregember
aki elindult valahová, de

nem emlékszik hová
csak néztem
az előttem dülöngélő autókat,
mint a nagymama a tévét,
mikor valami csodát vár,
hogy eszébe se jusson talán:
ő már nem kell senkinek

Uram, nem tudok már sajnálni senkit
üresebb vagyok, mint a halál
temetésre is csak azért járok
mert évek óta nem tudok
sírní, csak nézem
hogy bőgne a nők a férfiak vállán
csak nézem és
bocsáss már meg nekem
nem tudom elhinni
hogy létezel

az arcomra tette a kezét
belecsókolt
a nyakamba
pár percig reméltem, hogy meghallott
az Isten, és a monoklis fiú
a földreszállt angyal
de később láttam hányni
a falnak támaszkodva, féltem:
az én bűneimet öklendezi ki éppen
hiába mondtam el mindent

öt óra körül aztán megindult a reggel
az ég nekifeszítette mellkasát a napnak
az autók elindultak
s munkába a szatyros emberek
a körút fekete ködöt lélegzett
fulladozva vártam a taxit
az egyik arab visszahozta
a síró szeretőmet,
tudtam nem fogom többet
megcsókolni

álltam vele a téren, melegedett a ruha alatt
a bőrünk
hasalt a villamos a síneken
csúszva a párás reggelben
szaladtak a kocsik kézen fogva
betonfehér terek felé
haraptam a szájam szélét, neki
a szakálláról csöpögtek a könnyei

először féltem
ott hagyni a megállóban
a többi részeg között
de ott hagytam, magamat
mégis jobban szerettem,
otthon, a melegre főtt szobában
hiányozni kezdett
már nem tudom miért is hagytam ott
miért is kerestem
(marad minden test után
valamilyen űr,
és elvileg csak tőlünk függ
mennyire fáj
a hiány)
nem, nem emlékszem, de
vártam, hogy utánam jöjjön
a térdemre könyököltem
a budai reggel bejött az ablakon
megcsillant a fulladozó nap
tenyerembe az arcomat bele-
temettem és keservesen sírtam.